

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra FRU MARIES BAUTASTEEN VED RØNNEBÆKSHOLM

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 30.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947088749808/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Fru Mariæ Bøstæen

og alt det, hun havde gjort baade for Bønder og Huusmænd, da kan det nok være, der blev ikke mange tørre Øine, for hun var saa mild og saa adholdt og gjorde saa meget godt, og saa var der ogsaa mange her paa Godset, som trykkede dem ved at kjøbe deres Gaarde, og tænkte immer at »Bondevennerne« skulde skaffe dem endda bedre Kjøb, og de angrede det nu saa bitterlig, og det kunde snart gaaet vor Fader ligedan, for hun gik ogsaa længe og trykkede sig, men saa en Dag, jeg havde været oppe paa Gaarden, og Fruen havde sagt til mig: I er jo dog nogen Tosser, at I ikke slaar til, mens det er Tid! saa tog jeg Bladet fra Munden og sagde til vor Fader: du er jo dog en stor Tosse, om du ikke tager imod Stæden til Arv og Eie for os og vore Børn, mens du kan faae den for kun at svare et Par Skilling meer om Aaret, for skulde Fruen lægge sig til at døe, som Gud forbyde, men vi er alle dødelige, da vilde Piben kanskee nok faae en anden Lyd. Saa lød han mig dog ad, og nu takker han mig for det og velsigner Fruen i hendes Grav, og det er ikke meer end billigt, for hun var en Engel, Gud glæde hendes Sjæl i Himmerig!

Dog, det er jo ingenlunde blot Bønder og Huusmænd med deres Koneer paa Rønnebæksholms Gods, Fru Mariæ Ærestøtte skal minde om det priselige Eftermæle, de, efter egen Bekiendelse, skyldte hende, det er endnu langt mere hendes Slægt og Venner og hendes Enkemand, især da begge hendes efterladte Børn er umyndige, og skjøndt jeg, ved at vende mig til dem med Kravet, ingenlunde glemmer, hvad jeg nys indskærpede Bønder og Huusmænd, om Munden, som det eneste Redskab til et virkeligt Eftermæle, saa griber jeg dog mig selv i den samme Lyst, som jeg pegede paa hos Rønnebæksholms Bønder og Huusmænd, den Lyst at prøve hvad Bogstaver kan udrette til at sikkre Fru Marie et priseligt Eftermæle, og jeg forsvarer den Lyst hos mig selv med den Betænkning, at skjøndt jeg umuelig med min Pen kan gjøre det Indtryk paa Børn og Fremmede, som et levende Eftermæle kan og skal gjøre paa dem, saa de bliive tilmode, som om de selv saae og hørde hvad vi har seet og hørt, saa kan dog tilsvarende Bogstaver baade tjene til at opfriske Mindet hos Fru Mariæ Kyndinger og tjene til at fæste i Hukommelsen hvad man har hørt, og vil fornøie hendes Børn, naar de er voxet op med hendes Billede for Øie og med hendes levende Minde i Hjertet.

Saa skriver jeg da, som jeg siger: Fru Marie var tilvisse en stor, ædel og elskelig Kvinde i saa høi en Grad, som meget Faa,